

Sygn. akt VIII K 674/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 stycznia 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w VIII Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Agata Pomianowska

Protokolant: Paulina Więckowska

przy udziale oskarżyciela publicznego: J. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu: 3 stycznia 2013 roku

sprawy: **A. S. (1)**, s. S. i W. z d. S., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 maja 2012 roku około godziny 23:20 w W. przy ul. (...)/I. kierował skuterem marki K. o nr rej. (...) pomimo sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, wydanego przez Sąd Rejonowy zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy M. XIV Wydział Karny w sprawie o Sygn. XIV K 1004/04, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **A. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w części wstępnej wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na tej podstawie skazuje go, a na podstawie art. 244 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 marca 2013 roku do 26 marca 2013 roku, przyjmując iż jeden dzień pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. L. kwotę 420 (czterystu dwudziestu) złotych powiększoną o stawkę podatku VAT z tytułu pełnienia funkcji obrońcy z urzędu;

IV. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. przyjmuje, iż koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

VIII K 674/13

UZASADNIENIE

W wyniku przeprowadzonej rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. XIV Wydział Karny, sygn. XIV K 1004/04 z dnia 16.03.2005 r., który uprawomocnił się z dniem 27.05.2005 r. **A. S. (2)** został skazany za czyn z art. 178a§ 1 k.k. w zw. z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat.

W dniu 26 maja 2011 roku około godziny 23.00 A. S. (2) poruszał się skuterem marki (...) nr rej (...). Przy skrzyżowaniu ulicy (...) i ul. (...) mężczyzna został zatrzymany do kontroli przez funkcjonariuszy policji. Mężczyzna w trakcie kontroli okazał dowód osobisty, dowód rejestracyjny oraz polisę OC. Po sprawdzeniu A. S. (2) w policyjnej bazie danych okazało się, iż ma on orzeczony sądowo zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych wydany przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w W.. Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych obowiązywał od dnia 17.06.2005 przez 6 lat tj. do dnia 17.06.2011 r. Następnie mężczyznę doprowadzono do Komisariatu Policji W. II celem wykonania czynności służbowych.

A. S. (2) był wielokrotnie karany (k. 103)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego k. 85 – 86, 168 - 169, zeznań P. K. k. 4 - 5, odpisu wyroku k. 12.

Oskarżony na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (wyjaśnienia oskarżonego k. 85 – 86).

Podczas rozprawy przed Sądem ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że uzyskał informacje z (...) iż może starać się o uprawnienia, dodając, że przystąpił do egzaminu na prawo jazdy i uzyskał wynik pozytywny. Twierdził, że skoro uzyskał powyższe informacje z Wydziału Komunikacji wydawało mu się, że może prowadzić pojazdy mechaniczne, jak podał nie wiedział również iż orzeczony sądowo zakaz obejmuje skutery (wyjaśnienia oskarżonego k. 168 – 169).

Wyjaśnienia oskarżonego wraz z pozostałymi dowodami ujawnionymi na rozprawie Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 kpk, zgodnie z którymi Sąd ocenia dowody swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, jak i wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego w przeważającej mierze na wiarę zasługują. A. S. (2) przyznał, że w dniu 26 maja 2011 r. kierował skuterem marki K. o nr rej. (...). Okoliczności faktyczne wynikające z materiału dowodowego potwierdzają jego wyjaśnienia, w związku z czym należało dać wiarę oskarżonemu przyznającemu się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na wiarę nie zasługiwały natomiast fragmenty w których oskarżony twierdził, iż nie posiadał wiedzy, że orzeczony sądowo zakaz obowiązuje w dniu 26 maja 2011 r. kiedy to prowadził skuter marki K., jak również, że dotyczy on również skuterów. Zauważyć należy, iż jak sam oskarżony twierdzi dowiadywał się on w urzędzie komunikacji o swój zakaz, zatem jego twierdzenia, że nie miał świadomości, że zakaz obowiązuje oraz że dotyczy pojazdu mechanicznego jakim jest skuter są sprzeczne z zasadami logiki. Trudno bowiem uznać aby dorosły mężczyzna nie zdawał sobie sprawy, że skuter stanowi pojazd mechaniczny. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego w tej części na wiarę nie zasługują, bowiem stanowią przyjętą przez niego linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka P. K., albowiem są one spójne, konsekwentne i logiczne, znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym w wyjaśnieniach oskarżonego. Są one relacją z czynności służbowych wykonywanych na miejscu zdarzenia i zdaniem Sądu pozbawione są cech stronniczości. Świadek jest osobą obcą dla oskarżonego i nie miał żadnego interesu w tym aby zeznawać na jego niekorzyść. W ocenie Sądu świadek zeznał zgodnie ze swoim stanem wiedzy, Sąd nie dopatrywał się jego relacji nieścisłości i próby wprowadzenia organu procesowego w błąd, dlatego też jego zeznania mogły stać się podstawą do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie (zeznania P. K. k. 4 – 5).

Nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności i rzetelności pozostałe dowody z dokumentów zebrane w sprawie w postaci: k. 12, k. 109 – odpisu wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. XIV Wydział Karny z dnia 16.03.2005 r., odpis wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie V Wydział Grodzki z dnia 07.12.2004 r., k. 67, k. 103, k. 144 – 145 - danych o karalności oskarżonego, k. 142 – 144 – informacji, k. 164 – 165 wywiadu kuratora. Dowody te, zostały sporządzone w sposób prawidłowy, zgodnie ze stosownymi regulacjami prawnymi określającymi ich formę

i treść oraz nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Z tych względów Sąd nie odmówił wskazanym dowodom nieosobowym wiarygodności i mocy dowodowej.

Mając na uwadze ustalony i oceniony materiał dowodowy Sąd zważył, co następuje:

A. S. (2) został oskarżony o to, że w dniu 26 maja 2011 r. około godz. 23.20 w W. przy ul (...)/I. kierował skuterem marki K. o nr rej. (...) pomimo sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. XIV Wydział Karny w sprawie o sygn.. XIV K1004/04, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

W ocenie Sądu ujawniony w sprawie materiał dowodowy jest zupełny, logiczny i przekonujący, a wina oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa jest oczywista i nie budzi wątpliwości. A. S. (2) wyczerpał swym zachowaniem znamiona czynu z art. 244 kk, przy czym czynu tego dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k. A. S. (2) był skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie sygn. V K 728/04 za przestępstwo umyślne z art. 244 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, która została wykonana od 2 marca 2010 r. do 11 października 2010 r.

Biorąc pod uwagę powyższe, oskarżony A. S. (2) kierując skuterem marki (...) o nr rej. (...) w dniu 26 maja 2011 r., naruszył orzeczony wobec niego zakaz Sądu, jednocześnie wyczerpując dyspozycję art. 244 k.k. w zw. z art. 64 kk.

Przepis art. 244 kk penalizuje zachowanie polegające na niesposobieniu orzeczonego przez Sąd zakazu. Dyspozycja komentowanego przepisu obejmuje swoim zakresem wszelkie orzekane przez Sąd zakazy. Omawiany występki ma charakter umyślny, a zatem podmiotową przesłanką odpowiedzialności jest świadomość sprawcy, iż narusza ciężący na nim z mocy orzeczenia sądu zakaz, albo nie dopełnia obowiązku, nałożonego na niego przez sąd. W grę wchodzi obie formy umyślności, zarówno zamiar bezpośredni naruszenia zakazu, jak zamiar ewentualny, gdy sprawca uświadamia sobie możliwość, iż narusza zakaz lub obowiązek orzeczony przez sąd i z tym się godzi.

W dniu 16 marca 2005 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. XIV Wydział Karny, sygn. XIV K 1004/04 orzekł wobec A. S. (2) za czyn z art. 178a§ 1 k.k. w zw. z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat. W/w wyrok uprawomocnił się w dniu 27.05.2005 r. Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych obowiązywał od dnia 17.06.2005 przez 6 lat tj. do dnia 17.06.2011 r.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się, w pierwszej kolejności dyrektywą sprawiedliwościową, którą Sąd uznaje za nadrzędną wobec pozostałych dyrektyw sądowego wymiaru kary, określonych w art. 53 § 1 k.k., albowiem jedynie ona w każdym wypadku spełnia funkcję kary jako sprawiedliwej, adekwatnej odpłaty za wyrządzony występki. Stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego był znaczny. Należy także podkreślić, iż w momencie dokonania przypisanego czynu zabronionego oskarżony miał niczym niezakłóconą możliwość podjęcia decyzji i zachowania się w sposób zgodny z prawem. Nie zaszła także żadna z okoliczności wyłączająca winę czy bezprawność czynu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd wymierzył oskarżonemu zgodnie z treścią art. 244 k.k. karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności, pozwoli na uzyskanie właściwego oddziaływania wychowawczego i zapobiegawczego w stosunku do oskarżonego, a zwłaszcza wpłynie na poprawę jego postępowania. Sąd w poczet okoliczności obciążających zaliczył oskarżonemu znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, oraz jego uprzednią karalność. Surowsza kara orzeczona wobec A. S. (1) odzwierciedla fakt, że popełnił on czyn zabroniony w ramach powrotu do przestępstwa, czym dał wyraz dezaprobachie dla poszanowania prawa.

Podkreślić trzeba, że oskarżony dopuścił się przestępstwa w okresie 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tym samym działał w warunkach recydywy zwykłej. Zważyć należy, iż oskarżony jak wskazano powyżej, był już wcześniej karany i stopień jego winy zwiększał fakt, że doskonale

zdawał sobie sprawę, że popełnia po raz kolejny przestępstwo umyślne o znacznym stopniu społecznej szkodliwości czynu.

Dotychczasowa postawa oskarżonego, a przede wszystkim, wskazana uprzednia karalność nakazuje stwierdzić głęboką demoralizację oskarżonego, która rzutuje na stopień winy. Sąd podzielił wprawdzie pogląd, iż brak jest niewątpliwie podstaw do automatycznego przypisywania recydywście zwiększonego stopnia winy, jednakże Sąd powinien jednocześnie za każdym razem ustalać, czy można sprawcy przypisać zwiększoną winę z uwagi na rodzaj i okoliczności poprzednich przestępstw oraz otrzymanie przez sprawcę ostrzeżenia w postaci poprzednich skazań (zarzut, że sprawca nie potraktował poprzednich skazań jako stosownego ostrzeżenia). Zwiększona wina u recydywisty wynikać może więc z tego, że sprawca nie docenił, a w konsekwencji nie uszanował ostrzeżeń, zlekceważył dodatkowe fakty w postaci uprzedniego ukarania i odbycia kary. Sąd stanął na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie, analizując stosowną proporcję dolegliwości kary do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, nie może być mowy o warunkowym zawieszeniu wykonania kary. Okoliczności wpływające obostrzająco na wymiar kary, wskazane powyżej, nakazują wymierzyć oskarżonemu karę bezwzględnej pozbawienia wolności. Wobec ujawnienia powyższych okoliczności przedmiotowo-podmiotowych czynu Sąd uznał, że oskarżonego należy wciąż wychowywać w ramach reżimu więziennego. Izolowanie oskarżonego od społeczeństwa jest w ocenie Sądu celowe i współmierne do czynu, który popełnił w ustalonych przez Sąd okolicznościach.

Ustalając wymiar bezwzględnej kary pozbawienia wolności Sąd podzielił pogląd wyrażony w orzecznictwie, iż „powrót do przestępstwa świadczy, że dotychczasowa reakcja karna nie spełniła zakładanych celów” (K. Buchała, A. Zoll „Kodeks karny – komentarz”, wyd. „Zakamycze” 2000, s. 461) oraz, że „popełnienie przestępstwa w warunkach określonych art. 64 § 1 k.k. świadczy z jednej strony o nieskuteczności poprzednio wymierzonej kary, z drugiej o głębokim zdemoralizowaniu. W tych warunkach zarówno ze względów zapobiegawczych, jak i wychowawczych kara wymierzona takiemu oskarżonemu powinna być odpowiednio surowa” (por. wyrok SN z 26 IV 1985r., V KRN 131/85, OSNKW 1985, z. 7-8, poz. 59). W końcu Sąd zobligowany był uwzględnić cele wychowawcze i zapobiegawcze kary, warunki i właściwości osobiste oskarżonego, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa. Wielokrotna karalność oskarżonego przemawiała zdecydowanie na jego niekorzyść. Swoim dotychczasowym postępowaniem oskarżony nie stwarza pozytywnej prognozy kryminologiczno – społecznej, pozwalającej na rozważenie stosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary.

W ocenie Sądu orzeczona kara pozwoli na uzyskanie właściwego oddziaływania wychowawczego i zapobiegawczego w stosunku do oskarżonego, a zwłaszcza wpłynie na jej postawę. Analiza zachowania oskarżonego, niezbitcie dowodzi tego, że tylko wymierzenie bezwzględnej kary będzie stanowiło dolegliwość, która nie będzie mieć charakteru represji, ale wypełni funkcję prewencyjną i indywidualną

Sąd odnalazł po stronie oskarżonego również okoliczności wpływające łagodząco na wymiar kary. Oskarżony przyznał się do winy, jak wynika również z wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez kuratora sądowego oskarżony posiada dobrą opinię w miejscu zamieszkania, dlatego też Sąd wymierzył A. S. (1) karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia w wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności. Podkreślić należy, iż przestępstwo z art. 244 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3, zgodnie zaś z art. 64 § 1 Sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 marca 2013 r. do dnia 26 marca 2013 r. Jednocześnie tytułem obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. L. kwotę 420 złotych plus podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych uznając, że ich uiszczenie byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną i majątkową.